

ligt for ham i Længden at beholde dem, fordi Pengene ikke kunne slaa til til at sørge for disse Drenges Opdragelse. Det lyder jo fra Ministeriet, at vi skulle spare, og det bør vi jo alle lægge os paa Sinde, men med Hensyn til Børneopdragelse mener jeg, at vi skulle ikke være for karrige, thi der kunde Sparsommeligheden være paa urette Sted, idet mange af disse Drengene, hvis de fik Lov til at gaa for Lud og koldt Vand, hvad de maaske ellers maatte, vilde ende i Fængsel. Vore Fanger koster hver ca. 900 Kr. aarlig, men hvis Samfundet havde givet dem en bedre Opdragelse, kunde maaske mange af dem være reddede for Samfundet, og vi havde ikke faaet en Udgift af 900 Kr. til hver Fange om Aaret, men maaske Individet, som kunde have beriget Nationen paa en eller anden Maade. Jeg skal derfor meget ønske, at Tilskuddet til Godhavn Børnehjem i Tisvilde maa blive forhøjet, og at Ministeriet maa komme med Forslag om Forhøjelse til 2den Behandling. Jeg ved, at der kommer et Andragende fra Forstanderen om en saadan Forhøjelse.

I den Valgkreds, jeg har den Ære at repræsentere, ligger Statens Krudtværk. Det figurerer paa Finansloven med et Overskud af 6,000 Kr. Det er altsaa et af de Statsaktiver, der give Indtægt. Paa dette Krudtværk har det altid gaaet noget stift til. Den gamle Bestyrer, der var, var unægtelig noget stiv i Ryggen, figurligt talt, bogstaveligt skal jeg ikke tale derom. Han var saa stiv, at det selv for Krigsministeriet var vanskeligt at bøje ham. Det gik saa stift til, at der ikke var Tale om, at nogen kunde faa Lov til at komme ind i og se Krudtværket, der er ogsaa bleven nægtet mig Adgang til at se det. Ja, det gik endogsaa saa vidt, at et Stykke Reparationsarbejde paa Krudtværket ikke kunde blive bortliciteret, men gaves til en bestemt Mand, for at ikke noget skulde røbes. Hvis det Arbejde, som der er paa Krudtværket, kunde blive bortliciteret, og forskellige Haandværkere i Frederiksværk kunde komme til at konkurrere om Arbejdet, vilde Staten absolut faa det billigere end nu, da alle de vistnok ville tage Del i Licitationen, der kunne udføre saadant Arbejde. Ligeledes skal jeg minde om den Historie, som blev fremdragen for et Par Aar siden, nemlig at en af Krudtværkets Arbejdere blev afskediget, fordi han under den store Lockout paa et offentligt Møde havde manet andre Arbejdere, men ikke Arbejdere paa Krudtværket, til Sammenhold. Hans økonomiske

Stilling blev ødelagt, og det uagtet der ellers ikke var noget at sige paa Arbejderen, han havde ofret Staten sine bedste Arbejdsaar, og dog blev han slet og ret afskediget. Nu er der kommet en ny Bestyrer, han er vistnok Militarist paa en Hals, men han anses for at være en human og rettænkende Mand, og jeg vil derfor haabe, at det maa blive lidt anderledes paa Krudtværket end hidtil, ikke blot saaledes, at Arbejdet liciteres bort, men ogsaa saaledes, at megen gammel Uret gøres god igen.

Endelig er der et Spørgsmaal, som jeg lige i Forbigaaende skal berøre, og det er Spørgsmaalet om Soldaternes Lønning. Det er fremdraget saa tit og ofte her i Salen, at jeg ikke skal forsøge paa at kommentere det videre; men jeg tror, at den Minister, som fik indført en Ordning, hvorved Soldaternes Lønning forhøjedes, saaledes at de kunde føre en mere menneskelig Tilværelse, vilde høste megen Tak og blive meget populær. Det ligger jo ligesom i Luften, at Officerernes Lønninger skulle forhøjes, men hvis det sker, uden at de menige Soldater blive tagne med, tror jeg ikke, det vil være heldigt; der vil vist nok rejse sig et Ramaskrig der imod. Saa vil man sige, at der skal Penge til. Ja, det skal der, men det var dog maaske den Udgift til Militærvæsenet, som bedst kunde forsvares ude i Landet.

Poul Rasmusen: Under Finanslovbehandlingen i Fjor fremhævede jeg, hvorledes man kunde skabe en bedre Ordning paa Kalundborg—Aarhus-Routen, derved at man forbedrede Forholdene paa Routen Korsør—Kiel, og saa brugte det Materiel, man nu bruger paa denne Route, paa Routen Kalundborg—Aarhus. Fra Trafikministeriets Side stillede man sig ikke absolut afvisende over for Planen, man fremhævede kun, at det muligt vilde blive nødvendigt at anskaffe to ny Skibe til Kieler-Routen. Jeg tror imidlertid ingenlunde, det er Tilfældet. Forholdet er, som ærede Medlemmer ville vide, nu det, at der til Besørgelsen af Korsør—Kiel-Routen haves fire Skibe. At det er for meget, er der ingen Tvivl om. Jeg er endogsaa overbevist om, at to Skibe vilde kunne besørge Trafikken, men jeg er lige saa sikker paa, at det vil blive nødvendigt i en nær Fremtid at anskaffe i alt Fald et nyt Skib, som sammen med den nu eksisterende „Freja“ kan besørge Trafikken, da denne Fart vil lide for meget ved, at de gamle Skibe ikke kunne holde